SLOVENEC.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljá tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanji se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.
Izhaja vsak dan, izvzemši nedelje in praznike, ob ½6. uri popoludne.

Štev. 180. **V Ljubljani,** v sredo 6. avgusta 1884. **Letnik XII.**

Volitve na Štajarskem.

Koliko važne so volitve sploh, posebno pa že letošnje volitve v štajarski deželni zbor za naše sosede in rodne brate, znano bode vsem našim častitim čitateljem. Nikjer po slovenskih pokrajinah se ni do sedaj slovanskemu življu taka in tolika krivica godila, kakor po Malem Štajarji, kjer je Nemec Slovenca le takrat pripoznal za enakopravnega, kedar je bilo treba mošnjiček odpreti in plačevati, drugače pa nikdar. To je tudi že davno sprevidelo „Slov. društvo“ na Štajarskem in je iz tega namena izdalo naslednji oklic:

Slovenci!

Dne 19. avgusta t. l. imamo za 6 let izvoliti 8 poslancev za deželni zbor štajarski v Gradci. Odbor „Slovenskega društva“ sklical je shod najveljavnejših mož iz vseh slovenskih okrajev na Štajarskem v Celje dne 9. junija, da se tam pogovorijo, ktere može bi naj društvo Slovencem nasvetovalo za kandidate. Bilo je tam postavljenih 8 kandidatov, od kterih je g. dr. Gregorec (za Ptujski-Rogački okraj) odstopil. Zato priporočuje sedaj „Slovensko društvo“, naj bi sledeči gospodje bili izvoljeni:

1. za okraje: Mariborski, Št. Lenarski in Slov. Bistriški gospoda
Baron Goedel, in **Dr. Franc Radaj,**
državni poslanec. bivši deželni poslanec.

2. Za okraja: Ptujski in Rogački č. gosp.
Božidar Raič,
državni poslanec.

3. Za okraje: Gornje--Radgonski, Ljutomerski in Ormužki: gospod
Jožef Kukovec,
bivši deželni poslanec.

4. Za okraje: Marenberški, Slovenje Graški in Šoštanjski: č. gosp.
Dr. Jožef Šuc,
bivši deželni poslanec.

5. Za okraje: Celjski, Konjiški, Šmarijski, Vranski, Gornje-grajski in Laški: gospoda
Mihael Vošnjak,
inženir, ravnatelj zaveze slov. posojilnic,
in
Dr. Franc Dominkuš,
bivši deželni poslanec.

6. Za okraje: Sevniški, Brežiški in Kozjanski: gospod
Franc Jerman,
c. kr. svetovalec in okrajni komisar v pokoji.

Prevažni trenutki so sedaj! Daje se nam prilika otresti se nesrečnega, 23letnega gospodstva nemških liberalcev na Štajarskem. Ti nam vničujejo kmetski stan; oni delajo na iztrebljenje in narodno smrt štajarskih Slovencev; oni slabijo Avstrijo in strežejo naše dežele spraviti v ožjo zvezo s prajzovsko Nemčijo. Toda sedaj ponuja se nam priložnost, da si priborimo z nemškimi konservativci združeni večino v deželnem zboru ter prodremo nasilstvo nemških liberalcev!

Vzdramite se toraj kmetje slovenski! Izvolite priporočane Vam može, da rešite svoj stan pretečega mu pogina. Oni bodo škušali Vam krivični volilni red prenarediti, drage okrajne zastope odpraviti ali zboljšati, poslovanje županom polajšati, domovinsko postavo predrugačiti, svobodno ženitovanje nemaničev, žganjepivstvo, preoblaganje gruntov z dokladami omejiti; skrbeli bodo za napredek kmetijstva, za drevesnice, živinsko sol ter skušali dačne eksekutorje odpraviti ali stroške zmanjšati; povzročili bodo komisijo zvedenih mož (enkêto), da preiščejo, zakaj propada kmetski stan in najdejo pravih pomočkov, zlasti da se prenaredi sedanje dedno pravo (Erbrecht), vstavi razkosavanje gruntov in njihovo preoblaganje z dolgovi ter naposled kmetom samim dá prilika v kmetskih zbornicah posvetovati se in sklepati o potrebah svojega stanu!

Vzdignite se Slovenci. Pokažite zopet svetu, kakor lani pred samim svitlim cesarjem, da se zavedate svojega rodu, svoje krvi! Izvolite narodne može, da Vam priborijo popolno jednakopravnost z Nemci, s kterimi jednako plačujete davke in cesarju dajete vojake. Oni si bodo prizadevali, da bodo na Slovenskem nastavljali takih učiteljev, profesorjev, uradnikov, ki so dokazali, da znajo poleg nemškega jezika tudi popolnoma slovenski, da se višje šole tako uredijo, da bodo slovenski dijaki ob konci popolnem znali nemški in slovenski, in da je v malih šolah za slovensko deco slovenščina poučni jezik, nemščina pa o pravem času na pametni način poučni predmet. Vse to mora biti, ker na slovenskih tleh Slovenci nečemo biti podlaga tujčevi pêti!

Od nekdaj smo Slovenci zvesti svojim cesarjem in Avstriji. Zato izvolimo le take poslance, ki iz celega srca želijo, da ostane Avstrija celoskupna in nerazrušljiva; za prusko Nemčijo, h kteri hočejo naši liberalni nasprotniki naše cesarstvo priklopiti, Slovenci ne maramo!! Naš prapor je črno-žolti avstrijskega cesarja, naša zastava krasna slovenska rudeče-modro-bela.

Dragi slovenski rojaki, od Solčavskih in Koroških planin do Mure in Solte, od Slovenskih goric do sumeče Save, poslušajte glas najboljših svojih prijateljev in domoljubov! Dvakrat ste že povsod zmagali pod njihovim vodstvom. Nasprotniki naši priporočajo samo zagrizene nemške liberalce, Slovenec naj ne bi bil voljen, da zastopa Slovence. Vi pa ne bodete vzeli svojih zastopnikov izmed svojih najhujših sovražnikov. Držite se nasvetovanih mož in zopet zmagate kmetskemu stanu na korist, na čast Slovencem, Avstriji na blagor. Na noge toraj slovenski možje. Naj Vam ne bo žal za malo truda in časa, ki ga Vam prizadene pot do volišča! Vsak naj stori svojo domoljubno dolžnost in dan 19. avgusta bo dan narodne zmage in slave.

Živel slovenski narod!
Živela mila domovina!

Obrtnija in krščanstvo.

(Dalje.)

III. Krščanstvo.

Pred prihodom največjega dobrotnika človeške družbe ležalo je človeštvo na smrtni postelji; politično in socijalno je propadlo, moralno je bilo mrtvo. Kje iskati pomoči? Mogoča je bila le po novem

---

LISTEK.

Iz Brezja do Zatičine.

(Dalje.)

„„Takrat je naš kraj bolj slovel. Hodili so semkaj vladarji in knezi in sami velikaši. Vojvoda Oton je v Št. Vidu sprejel slovesno poklonstvo in Ernst Železni je tudi hodil tod, ko je bil pri svoji materi, Viridi v onem lovskem gradiči na Pristavici. In pa v samostanu se je tudi marsikdo pomudil in si ogledal okolico. Zato so pa tačas desetkrat bolj poznali po svetu to našo prijazno dolinico, kakor jo zdaj poznajo. Poglejva n. pr. ta-le naš potok, ki teče po Velicem Travniku. Živa duša ga ne pozné. „Vojvodstvo Kranjsko“ pravi mu Čatežica (Sittich). Ko bi ne bilo pristavljeno, da prihaja od Višnje gore, bi menil, da je to potočec, ki teče memo Zatičine, ali ta ni eno miljo dolg, kakor se tam bere in tudi ne teče v Krko, ker se po travnikih pogubi, kedar je pa veči, pa teče v rupo pri „Vodotočinah“. Ta pisatelj je tedaj zamenil Zatiški potok z našim. Drugi ga pa bolj čislajo. V nemškem atlantu, kterega smo včasih v šoli rabili, nosi nesrečni ta potok naslov reke. Tam namreč so pomaknjeni viri reke Krke do Višnje gore. Kaj je pa pravo? Od teh dveh naukov seveda ne nobeden, ker potok naš ostane potok, naj ima tudi toliko imen. Navadno mu pravijo ljudje „Breg“. Uradnije pišejo „Trstenik“, ker izvira blizu Trstenika. Videl sem pri nekem malnarju tako pismo, kjer stoji zapisano, da je malin ob „Trsteniku“. Tretje ime je „Sušica“, ker poleti usiha. To ime je v zvezi z vasjo „Sušica“, memo ktere teče potok. Ne tako dostojno mi je nekdo nazval to vodico z imenom „Višnjiška Strojbarica“, ker ti meščanje strojijo v njej svoje — ne misli živalskih — kože. „Višnjica“ se tudi sliši tu pa tam Višnjanom v čast. Izberi si zdaj, kar hočeš. Veljave ne moreš niti pomnožiti, niti skrajšati naši „reki“. Ona odpravlja redno službo pri svojih 26 malnih, žagah in stopah, dovaja potrebne pijače svojemu „norcu“ v Brezji, napaja po dolini večino ljudi in vso živino, gnoji travnike v veliko škodo malnarjem in redi še zdaj nekaj rakov — reci jej tako ali tako. Zato jo pa jako cenijo. Celó pastirji jo čislajo, kedar pasejo krave v travnikih. Iz samega spoštovanja do nje jo preskakujejo s kolom in brez kola in kjer je kaj bolj široka, zaznamova brž kdo ta kraj s tem, da skoči na sredo vode, kar napravi vselej veliko veselja. Ko sem jaz pasel, sem včasih tudi jaz tako vodo pomeril, ako je ni hotel nihče drugi. Zdaj pa bo nemara to veselje pastirjem minilo, ker so pašo ustavili. Pastirji so to sami zakrivili, ker so bili presilni. Gonili so živino že med kopice in ob deževji so ves travnik strli ter tako zlorabili dobroto, kojo so še od menihov sem vživali. Tožarili so se za pašo tri leta. Dobili so pravdo posestniki.““

V tacih pomenkih prišla sva bila s prijateljem blizo tistega kraja, kjer je meja med Kompoljskimi in Muljavskimi travniki pa med Gorenjskimi. Ta kraj je pri potoku in nekako v sredi teh treh vasi in je jako zanimiv. Pravi se mu pri „Lipici“. Stala je tukaj velikanska lipa, pod njo pa so se shajali prebivalci onih treh selišč, se razgovarjali o važnih vprašanjih ali pa igrali narodne igre, kterih spomin se je ohranil kakor v temi le med pastirji, pasočimi po tej planjavi. Kraj ta je ljudem še znan, kaj pa se je ondi godilo, so že pozabili. Na oni strani vode

notranjem življenji. To življenje pa mu je mogla udahniti le socijalna reforma. Ta pa je bila ravno kerščanstva, rešenika sveta. Iz srca, ki je najhujši človekov sovražnik, prišla je ošabnost in sebičnost in ta je povzročila propad. Ta notranja bolezen toraj je potrebovala prve skrbí, gotovega zdravila.

Krščanstvo pa je prineslo zdravil, dalo blažilne in rešilne postave, in te so:

1. Glavno krščansko načelo je postava: Ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe. S temi besedami je samoljubje dovoljeno. Toda se sme raztezati le do gotovih mej, da ne žali bližnjega. Mera mu je dolžnost lastne obrambe in zboljševati človeško bitje. Da se človek ohrani, zboljšuje, povzdiguje do višje stopinje v stvarstvu, treba mu je tudi posvetnih bogastev; v tem je opravičeno samoljubje, samopridnost; prava samopridnost pa se mora vjemati tudi z občno koristjo, ker posvetno blago mora služiti višjim namenom človeštva in človeku pomagati do njegove prave časti in samostojnosti. Najvažneje je pravičnost, usmiljenost in zvestoba. Ako toraj žališ svojega bližnjega, ako prelomiš prisego, ako je neusmiljeno tvoje srce in se le škodoželjno smehljaš, ko tvojega soseda suče vrtinec nezgod; sovražnik si človeškega rodu in vlivaš v kupo življenja grenkega žolča. Pravičnost, zvestoba in usmiljenost morajo biti pozitivno merilo človeškega dejanja; te čednosti so podlaga in stebri družbinskega reda. Ali vendar te še ne zadostujejo, ako hoče človek napredovati, povzdigniti se do one stopinje, da bode rekel: zadovoljen sem. Višji namen, napredek, harmonija življenja na socijalnem svetu opêra se tudi na vzajemnost, solidarnost in zatajevanje.

Častiti bralec, nikar ne misli, da morda bereš kako pridigo in da hočem iz tebe na mah svetnika storiti. Kajti le po teh načelih, držeč se tega vodila, more se človeštvo obvarovati boja mej osebno in občno koristjo, doseči harmonijo življenja. Kam nas je pripeljalo načelo industrijalizma? Zanetilo je socijalni boj, strmoglavilo ogromno množico človeštva v propad. Samoljubje je poševno nágnjenje svetá, vodnik gibanja, ki ga nagne iz ravnotežja, vsake méri, sklepa, teka in namena, tako piše že Shakespéare (v kralji Ivanu). Samoljubje si je še vedno pletlo šibo. Narodi, ki so zatirali svoje sosede, obožali so in zginili s površja sveta. „Kjerkoli so bogatini v Ameriki, pravi Carey, pomagali vzgojevati svoje revnejše sosede, bili so vedno bogato poplačani po večji varnosti, ki so jo vživali po osebnih in lastninskih pravicah.“

To se pa razodeva v vsem življenji in po vseh deželah. Kjer zatirajo višji stanovi nižje in te pahnejo v uboštvo, usahne prvim vir razpečevanja, toraj tudi blagostanja, posuši se studenec novih delavnih moči, ki so premikale kapital. Toraj družbinski red je mogoč le na krščanski podlagi.

2. Národno gospodarstvo, sloneč na nravnih močeh, zidati se mora na podlago prostosti. Sicer trdijo nekteri, da ne prostost, temveč naravne postave gospodujejo v obrtnijskem življenji narodov. Po naravnih postavah, pravijo, mora se zniževati plačilo, ako je delavcev obilo, gospodar ga ne more zvišati; in tako pade tudi cena blaga, ako je na trgu več prodajalcev, kakor kupcev itd. Dobro! Toda ako je prodajalec v taki stiski, da mora svoje blago tudi pod ceno prodati, ali bode pošten človek zlorabil žalostni položaj svojega bližnjega, da se okoristi in obogati? Pač se tù sklicuje samoljubje na naravno postavo; toda krščansko socijalno načelo pravice in ljubezni nadvladuje in zmaguje naravno postavo. Ugovarjati bi mi utegnil ta ali oni: ako dovolimo prostost, prosto konkurenco, vržemo tudi delo in s tem delavca kapitalizmu v žrelo. Ne! Prosta konkurenca je koristna, dobra v svojem principu, škodljiva je le po svoji paganski dobičkariji, ako prestopi prave meje. Ravno tekmovanje na polji vednosti, obrtnije, tehnike priborilo se je slavne zmage nad naravo in tako delavcu v obče olajšalo delo. Monopol ali samoterštvo ovêralo je napredek, ta môra je tlačila in še davi ljudstvo po deželi. Tudi konkurenci je dalo krščanstvo novo postavo: „Vse, kar hočete, da vam ljudje storé, tudi vi njim storite“, ali še bolj določno: „Božja volja je, da nobeden druzega ne prekani, in svojega brata pri opravilu opehari, ker Gospod je maščevalec vsega!“ Dá, kerščanstvo seže še dalje in uči kot najvišje socijalno načelo za mejnárodno občevanje, da ljubimo tudi svoje sovražnike. Le samopridna in nekrščanska konkurenca je nevarna človeški družbi, le taka rodi dobičkarijo, zatiranje in uboštvo. Toda kaznovani so ž njo le njeni roditelji, prijatelji in pospešitelji, ker krivično blago nema teka, preganja ga prokletstvo in poguba.

(Dalje prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 6. avgusta.

Notranje dežele.

Nova pravila (štatut) za *državne* in na novo *podržavljene železnice* so zadobila svojo veljavo na 3. t. m. Predsednik generalnega ravnateljstva Czedik, bivši generalni ravnatelj zapadne železnice, naznanil je svoj nastop po posamičnih deželah nastavljenim ali pa še le na novo ustanovljenim prometnim ravnateljstvom z dopisom, ki je nekoliko strog. Ondi Czedik ravnateljstva opominja, da naj se za nobeno drugo politiko ne brigaje, nego edino le za ono dobrega in krepkega prometa. Nadjati se je toraj, da po naših železnicah, osobito državnih, tudi zanaprej še ne bo boljše gledé narodnostnih razmer, kakor je bilo do sedaj. Slovenščine večinoma nezmožni uradniki in služabniki trpinčili bodo še nadalje naše ljudstvo, našince pri železnici službovajoče pa bodo še nadalje potikali gori po nemških deželah, kjer se mu svoj živ dan ne bo primerila priložnost, da bi se materinščine v prometu posluževati zamogel. Zakaj bi nam pač ne dali domačih ljudi na domače postaje, tako za načelnike in za uradnike, kakor tudi za prevoznike. Vsi trije imajo toliko opraviti z narodom, bodi si potujočim, bodi si blago oddavajočim, da vspešno brez korenitega znanja njegovega jezika službe opravljati ne morejo, da ne bi se narodu škoda godila. To bi se sedaj, ko ima država gorenjsko železnico sama v rokah, lahko dalo popolnoma in s korenino odpraviti, kar bi narod gotovo z radostjo pozdravil; če se pa bo, je pa zopet drugo vprašanje.

Gorenjeavstrijski konservativci izdali so program za bodoče volitve, podpisan od grofa Brandisa, kanonika dr. Lechnerja in Scheibelbergerja. Ondi je določno kakor beli dan naslikana pot, ktere se konservativci želé držati, in to je: državo ohraniti na krščanski podlagi, pravico in mir pa med avstrijskimi narodi. Delavnemu srednjemu stanu skrbeti za varstvo in pomoč, mladini pa za versko šolo. Vsem skupaj hočejo pa vcepiti varčnost v javnem gospodarstvu. V programu se izreka nada, da je liberalnemu gospodarstvu po Gorenjiavstriji enkrat za vselej odklenkalo. Vse kar se je v teku poslednjih let v državnem zboru dobrega in na javno korist narodov storilo, zahvaliti se imajo le-ti edino le konservativni večini v državnem zboru, ktera je vsako dobrinjo korak za korakom v hudi borbi morala liberalcem iz rok izpuliti. To je pač dokaz, da od liberalne stranke in njenega modrikovanja za delavnega človeka tudi toliko dobrega ni pričakovati, kolikor je za nohtom črnega. Program dalje omenja silne borbe, ki napolnuje celo Evropo. V hud boj so zapleteni konservativci na eni strani z liberalci in radikalci, ki so pravi bratje med saboj na drugi strani. Boj ta se pa ne bojuje le za časno blagostanje, temveč se tukaj gré za največje bogastvo človeškega rodu, za sv. vero, krščanstvo in za obstoječi človeški red, kteremu podlaga je ravno krščanstvo. Framasonstvo, ki je rodilo liberalce in ktero vzgoja anarhiste in nihiliste, nič manjšega ne zahteva, kakor razdjanje krščanstva in vere; ono hoče državo brez Boga in dela na razpad obstoječega človeškega reda. V tem boji ni nobenega premisleka za kristjana; tu veljajo le Krislusove besede: „Kdor ni z menoj ta je proti meni!“ druzega pa tukaj ni mogoče!“

Načrt, po kterem naj bi se preosnovala ***hrvaška univerza*** v Zagrebu, je sledeči, kakor ga prinaša Oseška „Drau“: „Razpustile se bodo vse obstoječe zadruge veliko-šolske in prepovedala se bode osnovatev novih. Le dijaško podporno društvo se ne bo razpustilo in se bo njegovo premoženje rektorju izročilo na upravo, ki si bo vselej ob začetku leta izmed najboljših in najbolj zanesljivih dijakov izvolil svoje sovetnike. Vsako zborovanje, naj si bo iz tega ali onega namena, se bo prepovedalo. Disciplinarni red na univerzi se bo pa toliko spremenil, da bode imela vlada določilno besedo na razsodbe senatove. Namesto sedanjih dijaških pogovorov vpeljale se bodo polletne preskušinje, brez kterih tudi spričevala iz državnih izpitov nimajo nobene veljave. Imenik naj se bo prebral po dvakrat na teden in dijak, kterega bi trikrat ne bilo v šolo, ter bi se ne zamogel veljavno opravičiti, se bo izključil. Spričevala tujih univerz se na podlagi medsebojnosti (reciprocitete) ne bodo sprejemala za veljavna in se tudi pri nameščenji v državni službi na-nje ne bo ozir jemal“. Tak bi bil toraj načrt in priznati moramo, da prav primeren in če se pomisli na visok namen, ki ga ima univerza, da namreč iz dijaka napravi moža poštenjaka, ki bo steber domovini, na kterega se bo ona vsikdar lahko brez skrbi in z zaupanjem opirala, moramo pač še dostaviti, da načrt, ako se sploh potrdi, nikakor ni pretiran.

Sedaj, ko se je ogerski prvi minister ***Tisza*** domu povrnil, jeli so tudi ogerski vladni časniki, pred vsemi pa „Nemzet“ določno in silno prijazno pisati o — Slovanih. „Nemzet“ omenja v priznalnih besedah dveh izletov, ki sta se kmalo drug za drugim vršila iz pokrajin krone sv. Štefana, eden proti severo-zapadu drugi proti jugoiztoku. Čehi živeči pod ogersko krono podali so se na prvo pot, patrijarh Angjelić pa na drugo in oboji dali so našim sosedom najboljše spričevalo, da se jim pod tedanjo ogersko vlado ne godi krivica. Navdušeno bili so sprejeti prvi od svojih bratov v prvotni svoji domovini, častno mesto dobili so ondi tjekaj spremljajoči jih Madjari; slavna pa je bila tudi odlika, s ktero je sprejel srbski kralj ogerskega velikega dostojanstvenika, patrijarha Angjelića. Živ dokaz toraj, da Čehi in Srbi so zadovoljni pod krono sv. Štefana. Ne tako povoljno izreči se nam je pa o Rumunčih in Saksih. Oboji ozirajo se v večnem hrepenenji čez mejo. Prvi v sosednjo kraljevino Rumunijo, drugi pa v nemško državo. Oboji si na vso moč prizadevajo, da bi nam kolikor mogoče mnogo sovražnikov na glavo nakopali. Tako nekako piše in sodi „Nemzet“. O Hrvatih in njihovem naporu uradni list prav nič ne omenja; toraj iz madjarske strani zloglasje proti Hrvatom ni toliko veliko, na kakoršno se od hrvaške strani proti Madjarom sklepati zamore in tudi sme.

---

malo na hribečku stoji lepo domovje dveh Tičkov z velikim posestvom. Včasi je bilo to last enega samega gospodarja, kteremu so podelili bližnji opatje posebne pravice. Ako se ne motim bili so Tički tudi županje. Vsaj v nekem latinskem rokopisu se bere, da je neki Matevž Tiček, župan s Polja (Pullia), kakor še zdaj pravijo tam, volil pred svojo smrtjo 50 gold. Zatiškemu samostanu. Gorenji Tiček ima baje še zdaj na starem pergamentu od menihov svoje pravice shranjene. Od tukaj šla sva kar vprek po travnikih naprej. Tam po cesti od Muljave prignali so tolpo živine. Gonjače sva po glasovih „hajš“ in „bū“ takoj spoznala za Dobrepoljce, rojake onega „Magistra Lucasa“ ali „Lucasa de Gutenfelda“, ki se je ponašal z naslovi: „Magister, Doctor, Professor bonarum Artium in Universitate Viennensi“ in ki je ondukaj l. 1546 in 1556 „Rector Magnificus“. Za temi gonjači prikazali so se drugi v prtenicah — to so bili „Krajnčanje“ in za njimi prišlo je nekaj ljudi z rudečimi dežniki preko hrbta in visocimi kljukastimi palicami v rokah. Od Kompoljskih njiv po stari cesti na oni strani travnikov pripodila sta pa dva Hrvata krdelo bosoljcev, da se je prah za njima visoko vzdigoval. Vsi ti so šli na semenj v Št. Vid. Da bi ne bilo treba priti v sejmarsko družbo, začela sva jo hitreje pomikati. Ko sva prišla do ceste, ki druži v Gorenji vasi s staro, nisva hotla hoditi po prahu, ampak sva krenila na stezico po Črnelskem polji. Na desni strani sva pustila ponosne „Gorenjce“, ki imajo med saboj še Kastelčeve sorodnike, na levi pa so naju pozdravili glasoviti „Černelci“. Njihovi predniki so se bili zagradili kugi z visocim plotom. V enem kraji pa je ostala vrzel. Skozi njo prišla je kuga, potlej pa ni več venkaj mogla. Pomorila je bila vse ljudi, le eden je bil ušel. Ta vas ni prav na zdravem kraji. Ker se Črnelšica ne more lahko odtekati, so tla močvirna. Vodica vsa vleze v zemljo, da je nič ne pride v Trsteniški potok. Zarad tega tudi tukaj tako pogostem „zakladi cvetó“. Zanimiva je okrog Črnelega zemlja še zarad tega, ker ni najti v njej kamna, ko je svet bodi-si nad Zatičino ali proti Krki tako kamenit. Ta revščina tare posebno pota, v kterih so take kolesnice, da kolesa do pest gazijo. Ljudje pravijo, da nihče ne vé, kakova so Črnelska pesta, ker so zmiraj lepo z ilovico povita. Jaz jih pa nisem še nikoli natanko opazoval in tudi praznično sredo s prijateljem nisva utegnila, ker se nama je tako naprej mudilo, da sva odšla sejmarjem. Saj si še stare cerkvice v Črnelem nisva mogla ogledati, ki človeka tako mika. Kar hitro sva morala hoditi. Še govorila nisva veliko dolgo časa, ker nama je hitra hoja skoraj sapo jemala. Stoprav pred brvico, po kteri sva imela priti s stranske stezice blizu Škrjančega spet na cesto, me je prijatelj domislil: „Ti, kaj ko bi srečala zdaj-le tistega skrbnega učitelja, ki nam je včasih tako priporočal, naj hodimo počasno?“

„„Sitno bi nama bilo — mu odgovorim — on bi bil pa žalosten. Pa hodiva bolj po človeško, da ne vzbudiva tam le v vasi kakovega suma. — Čakaj no! — Kaj pa pod ono vrbo tako grči?““

„Voda. Iz struge dobila je kakovo stransko pot, pa teče po njej v podzemeljsko votlino.“

(Dalje prih.)

Vnanje države.

Bodoči *konzistorij pri sv. stolu* bo meseca septembra. Tedaj bodo razun Dunajskega nadškofa, ki bo za kardinala povišan, imenovani še naslednji kardinali: tajnik konzistorijalne kongregacije Laurenci, tajnik kongregacije škofov Mazatti in tajnik sv. zbora (koncila) Verga.

Rumena knjiga imenuje se dnevnik francoske vlade v Tonkinu, v kterega je zapisoval francoski poslanik Patenotre pisma tikajoča se dogovorov in pogodeb med francosko vlado in Kitajem gledé odškodnine tistih zapuščenih družin francoskih vojakov, ki so vsled zavratnega napada Kitajcev pri Lang-Sonu padli in pa gledé izročitve Anama v francoske roke. Dotična pisma izdala je sedaj francoska vlada tiskana in v knjigo vezana (rumena knjiga), ktero je vlada 2. avgusta v Pariški kamori med poslance in ministre razdelila. Iz tistih depeš je razvidna verolomnost Kitajcev pri Lang-Sonu, zarad česar Francozi dvesto in petdeset milijonov frankov zahtevajo. Francozi so pozneje to odškodnino znižali zdatno, Kitajci pa tudi še o tej znižani ceni niso hotli ničesa slišati. Še le tedaj, ko sta francoska admirala Millot in Coubert svoje ladije in topove proti Fu-Čeú in Kesungu obrnila, jeli so se Kitajci podajati in prav po židovski obljubili $3^1/_2$ mil. frankov odškodnine, kar je pa francoski poslanik naravnost odbil. To poslednjo svoto obljubili so Kitajci na 30. julija, in včeraj prinesel nam je pa brzojav novico, da so dogovori gledé pogodbe popolnoma prenehali; toraj bo nastopil čas, da bo med Kitajci in Francozi zopet puška govorila.

„Figarov“ članek o prijateljstvu *Francozov* z *Nemci* napravil je po celem političnem svetu veliko začudenja. Vsi veliki in manjši časniki pečali so se že več ali manj ž njim. Tudi Ruse je osupnil in Petrogradske „Novosti“ pišejo: „Blagor jim, kteri so tako abotni, in verujejo, da bo Bismark Francoze rešil, da jim bo pomagal! Kje je silno zahtevanje Francozev po maščevanji, kje so politična načela Angležev? Vse se klanja novi zvezdi na nebu konservatizma, vse hiti Bismarku nasproti. Ali jih bo morda res on rešil?“ Enako nevoljno piše angleška „Times“ in vpraša: „Kaj pa misli Bismark o tem, da se je jel Francozom dobrikati, da je jel njihova zahtevanja v Egiptu podpirati nam Angležem nasproti, kterim je še pred nedavnim časom zatrjeval, da Egipt ne sme nobenega druzega biti kakor Angležev, ravno tako kakor Balkana ne bo nihče drugi podedoval, kakor Avstrija, Rusija, ali pa vsaka polovico. Tako je mislil in govoril Bismark še leta 1878 za časa Berolinskega kongresa. Takrat je Bismark rekel, da se mu mešano francosko-angleško nadzorstvo v Egiptu nevarno zdi in bi utegnilo enake nasledke imeti, kakor jih je avstro-prusko v Schleswig-Holsteinu imelo. Najbolje je toraj za zmešane egiptovske finance, če jih Angleška sama v roke vzame. Angleški je ta pot po naravi odločena in držati se je mora“. Tako je mislil in govoril knez Bismark pred 9 leti in danes —! Sicer pa Bismarkove politike ni lahko v pravem času vganiti. O njem se pač lahko reče: „Po mojih dejanjih me boste spoznali, oziroma mojo politiko“.

Na *Španjskem* je bilo nekaj tednov še dosti mirno; za to pa sedaj prinaša iz Madrida telegrat vest, da je republikanska zadruga v torek ponoči napadla vojake pri Benasque y Plau, toda ni ničesar opravila. Vojaki so čuli ter so napadovalce zapodili. Prevratna stranka na Španjskem toraj še vedno deluje in je podobna zažgani tleči ogljarski kopi, iz ktere sedaj tukaj, sedaj tamkaj plamen bruhne; ogljar sam jo pa od vseh strani zadeluje in plamen duši, kjer se mu prikaže.

Vsled najnovejših poročil iz Španiji sosednje kraljevine *Portugalske*, je ondi neki pomorska moč tako pod nič prišla, da bi Portugalska menda še treh poštenih ladij ne zamogla na bojišče postaviti. Dotični telegram se opira na jako zanimiv uvodni članek v Lizaboni izhajajočega dnevnika „O Seculu“. Žalostno znamenje, kako propada narod, ki je svoje dni sè Španjolci in Nizozemci po morji tekmovajoč dragocene zaklade iz daljnih prekmorskih krajev na svoj dom spravljal.

„Le roi est mort, vive le roi“ velja neki tudi v *Anamu*, kjer jim je umrl nedavno vladar. Francoski resident iz Anama brzojavil je domu, da so si Anamci volili namesto umrlega že novega cesarja in sicer so najvišjo čast v deželi podelili najmlajšemu bratu ranjcega, ter so ga ob enem tudi že kronali.

Izvirni dopisi.

Iz Ljubljane 4. avgusta. (*Matica Hrvatska*) razpošilja te dni svojim članom naslednje knjige za l. 1883:

1. G. Maspero. Poviest iztočnih naroda u starom vieku. Preveo s Francuzkoga Gavro Manojlović. Sa jednom kartom. Zagreb. Naklada „Matice Hrvatske“. 1883. Vel. 8° str. 467. Cena 2 gld.

2. Novovjeki Izumi u znanosti, obrtu i umjetnosti. Izdaje „Mat. Hr.“ Knjiga druga. Sa 165 slikâ in četiri priloga. Zagreb itd. kot zgoraj. Napisali dr. Bogoslav Šulek, dr. Mijo Kišpatić i Ljudevit Rossi. Vel. 8° st. 515. Cena 3 gld.

3. Žena u kući i u družtvu. Razložio Blaž Lorković. Nagradjeno od „Mat. Hr.“ iz zaklade grofa Ivana N. Draškovića za god. 1883. Zagreb . . . Tisak Karla Albrechta. Srednja 8° st. 165. Cena 80 kr.

4. Avgust Šenoa. Sabrane Pripoviesti. Izdaje „Mat. Hr.“ Svezak prvi. U Zagrebu. Tisak Dioničke tiskare 1883. Vel. 8° st. 343. Cena 1 gld 50 kr.

5. Iz Mladih Dana. Pjesme izvorne in prevedene Franje Markovića. Zagreb . . . Sr. 8° st. 231. Cena 75 kr.

6. Gospodja Sabina. Roman, napisao Jenio Sisolski. Zagreb . . . Vel. 8° st. 306. Cena 1 gld.

7. Grof Ivan. Igrokaz u pet čina. Napisao Vladimir Mažuranić Ivanov. Nagradila „Mat. Hr.“ iz zaklade Dušana Kotura za godinu 1883. Zagreb . . . Sr. 8° st. 142. Cena 50 kr.

V družbi je moč, to pač jasno spričuje „M. Hr.“ s svojimi izdanji. Čitavih 7 knjig na lepem papirji s prozornim tiskom v vrednosti 9 gld 55 kr. podaja svojim članom za letni donesek 3 gld., kar bi nikakor ne mogla, ako bi se število udov tako silno ne množilo.

V svoji nakladi ali zalogi pa še izdaja I.: „Prievode grčkih i rimskih klasika“ i za leto 1883 je izšla 3. Homer: Iliada. Preveo i tumač dodao Tomo Maretić. Zagreb 1883. 8°. Cena za članove „Matice“ 1 gld. Knjižarska cena 1 gld. 50 kr. II.: „Hrvatske skladbe“. 1. Zajc. Sbirka pjesama (XXIV.) za jeden glas uz pratnju glasovira. Zagreb . . . 4°. Cena za članove 1 gld. Knjižarska cena 1 gld. 50 kr. — Iz tega je razvidno da od „Matice“ dobivajo vsi sloji naroda hrvatskega obilno dušne hrane. „Matični“ knjigoveža J. Schneider je preskrbel za vse knjige krasoveze po jako nizki ceni. A kteri član hoče imeti knjige vezane, mora prej naznaniti ter novce poslati po svojem poverjeniku. Slovenskemu razumništvu je poleg naše „Matice“ priporočevati še ta slovstveni zavod. „Mat. Hr.“ sprejemlje ude, dokler ima še kaj knjig v svoji zalogi, proti navadni članovini 3 gld., ter jim koj dopošlje knjige. Zbog, ložje razpošiljatve ima mnogo poverjenikov. V Ljubljani in okolici se člani lahko oglasijo pri gosp. Antonu Žlogarju, kaplanu pri sv. Jakopu.

Od Pohorja, 4. avgusta. (*Volitvenska novica*) bi za danes bila sledeča:

Včeraj so se zbrali „nemški“ odposlanci za skupino mest in trgov Pohorskih. To je do zdaj v deželnem zboru zastopal nekdanji zdravnik Slovenjgraški, g. dr. Ehmer, sedaj medicinalni svetovalec v nemškem Gradcu. Letos se je za mandat poskusil potegniti g. Rudl, notar v Mahrenbergu. A ker je ta pri včerajšnjem posvetovanji naznanil svojo odpoved, vsled tega se je skupščina odločila za g. dr. Tomschegg-a, beležnika in župana v Slov. Gradcu.

Kar se tiče slovenskonarodne stranke, obžalujemo, da se je g. dr. Gregorec „odpovedal“ kandidaturi. Ko bi se pri kandidatih za kmetsko skupino Celjsko še ena nameravana vzprememba bila zgodila, so nekteri volilci mislili že na to, da bi se postavili „na lastne noge“.

Iz Sevnice za Savo, 4. avgusta. Maloštevilen je slovenski narod, a vendar se Slovenci med seboj mnogo premalo poznamo. Ravno to pa je v veliko škodo našemu napredku. Treba je tedaj, da se spoznavamo; treba gledati na to, da se bližamo drug drugemu. V to svrho posrečilo se je združiti slovenske dijake vseh srednjih šol po Slovenskem (Celjsko in Goriško gimnazijo, Koprsko pripravnico, Ljubljansko gimnazijo in pripravnico, Novomeško in Tržaško gimnazijo), da priredijo pod vodstvom abiturijentov dne 15. avgusta skupno veselico v Sevnici na Štajarskem v sobanah gosp. Ibelja.

Ker je to prva veselica, ki jo priredé slovenski dijaki skupno, ker bo tukaj prvič slovenska mladež iz vseh krajev pokazala svoje bratsko mišljenje in ker se podaja tukaj lepa prilika seznaniti se vsaj nekoliko z našimi brati po raznih slovenskih krajih: nadejamo se, da nas tudi častito občinstvo s svojim prihodom obilno počasti, ter tako pokaže, da tudi ono spozná blagi namen, kteri nas vodi. Razun tega pa ima ta veselica tudi namen podpirati narodna podvzetja. Polovica dohodkov namenjena je namreč „Narodnemu domu“ v Ljubljani, polovica pa „Miru“.

Da bi se častitemu občinstvu vstreglo, skrbelo se je kolikor mogoče za raznovrsten program, namreč: A. Beseda. 1. Dijaška — Zajc. 2. Slavnostni govor. 3. Hrvaticam — Zajc. 4. Tičica (čveterospev) — Majer. 5. Petelinčkova ženitev (šaljivi zbor) — Hajdrih. 6. Otok (samospev za tenor) — M. Hubad. 7. Nočna rosa — Sochor. 8. Lahko noč (čveterospev) — Hajdrih. 9. Jutro — dr. Ipavic. 10. Naša zvezda — Hudovernik.*) Začetek točno ob 8. uri zvečer. Vstopnina 50 kr.

Iz Jurkloštra, 4. avgusta. V Jurklošter prišel je v nodeljo ob desetih, ravno ko je k sv. opravilu pozvonilo, nek suhljat, dolg mož, z duhovskim zavratnikom, italijansko in slovensko govoreč. Rekel je, da je z Benečije, in služil v Istri, da pa rojeni italijani po avstrijskih postavah(?) ondi ne dobe pravice spovedovanja. Zatoraj rekel je, da bi rad pristopil k benediktincem, in da je prišel le sem, ker je slišal, da imajo tu svoj samostan; da je včeraj bil v Brežicah, da pa zdaj iz Zidanega mosta prišedši, misli memo Šentpetra (kod neki?) na Reko. Razodel je potem svojo željo, da bi si med sv. opravilom rad odpočil v sobi. To se mu ni dovolilo, pač pa na mostovžu! Od ondot jo je pa, po malem povžitji brez poslovljenja kmalo popihal! — Kam? — Kdo? Kaj išče? Pozor!

Domače novice.

(*Diplomo*) za častnega meščana izročil je g. deželnemu predsedniku baronu Winklerju v imenu Ljubljanskega mesta g. župan Grasselli v spremstvu vodje magistratnih uradov g. Mihaliča v krasnem in jedrnatem govoru izražajoč mu vdanost in spoštovanje glavnega mesta Ljubljane.

(*Matičarjem v opomin in pojasnilo.*) Podpisani odbor „Matice Slovenske“ je določil v svoji 62. seji kot konečni obrok za vplačevanje letošnje udnine dan 1. julija. Ker je tedaj omenjeni obrok že davno potekel in ker je število onih letnikov, ki so udnino Matici letos že poslali vkljub temu neprimerno nizko, opozorja odbor vse dosedanje letnike, ki letošnje udnine še niso plačali, naj blagovolé to v kratkem storiti, oziroma naj javijo svoj izstop, če jih ni več volja, društveniki biti. Posebno pa pozivlja poverjenike, naj bi blagovolili zaostale letnike svojega poverjeniškega okraja opomniti, da udnino skoro vplačajo, ter ob jednem delovati na to, da pristopijo društvu novi udje. Čim rednejše je vplačevanje letnine, tem ložje je tudi odboru zadovoljiti društvenike, tem preje lahko dobé društvene knjige. Če društveniki tolikrat povdarjajo, da je, kar odbor sam tudi rad pripoznava, še skrajni čas, da se jamejo društvene knjige redno in pravočasno razpošiljati, naj tudi oni odboru, ki se resno trudi, po svoji moči ustrezati njihovim zahtevam, ne delajo težav in ovir z nerednim vplačevanjem. Več Matičarjev je želelo pojasnila zarad letošnje udnine. Bodi jim povedano, da znaša letošnja udnina, kot za druge leta 2 gld. Vprašanje povišanja z 2 na 3 gld. se je pač obširno pretresalo v zadnjem času v občnih zborih, odborovih in odsekovih sejah, vendar se je konečno sklenilo, da ostane stvar še pri starem. Sicer bi bilo pa povišanje, če bi bil nasvet tudi obveljal, itak imelo veljavo še le za prihodnje leto. Odbor.

(*Za tretjo letošnjo dobo porotnih obravnav*) poklicani so v Ljubljani gg. c. kr. predsednik deželne sodnije J. Kapretz za prvomestnika in za namestnika določena sta mu c. kr. deželne sodnije sovetnika R. Zhuber pl. Okróg in L. Ravnikar; v Rudolfovem za prvomestnika c. kr. okrožne sodnije predsednik gosp. V. Jeunikar, kteremu je za namestnika določen c. kr. deželne sodnije sovetnik, g. Andrej Vojska.

(*Na kmetijski višji šoli*) „Francisco Josephinum“ v Mödlingu pri Dunaji razpisuje c. kr. ministerstvo za poljedeljstvo za bodoči tri leta trajajoči poduk v kmetijstvu ustanovo z letnimi 250 goldinarji. Dotični prositelji morajo štiri srednje šole dovršene imeti in vsaj 16 let stari biti in pa stariši morajo svoje dovolenje dati. Prednost imajo oni, ki imajo kake znanosti iz kmetijstva. Prošnje naj se vlagajo najposlednje do 31. avgusta 1884 na „Direction des Francisco-Josephinum“ in Mödling.

(*Umrl je*) na Brdu nadepolni pravnik g. Ant. Krsnik, brat c. kr. notarja in deželnega poslanca g. Janko Krsnika.

(*Za dr. Bleiweisov spominck*) smo prejeli po č. g. Komljancu od več Kočevskih narodnjakov 10 gold.

---

*) Veselico v tak namen razglasimo radi, točko B. pa smo prečrtali, ker je pri taki priliki ne želimo in je sicer še mnogo vzrokov odsvetuje. Vredn.

(*Sinoči je padel*) v Rebru 2letni otrok iz zgornjega nadstropja na tlak ter se je na glavi hudo poškodoval.

(*Brambovske vojaške vaje*) začno se v Ljubljani 9. t. m. Kranjski brambovci spadajoči k Ljubljanskemu bramb. batalijonu št. 25 morajo taistega dne že zjutraj ob 6 v kosarni oglasiti se. — V Novem mestu pričnó se menda vaje dva dni kasneje.

(*Slovenski dragonci*), ki so rezervo doslužili, in se letos že ali pa še v brambovskem oddelku, kličejo se na vojaške vaje v Stockerau, kjer se je napravil kader za brambovski dragonski polk št. 3, h kteremu so tudi slovenski brambovski konjiki prišteti.

(*Vabilo k slovesni besedi*) na korist spomenika dr. Janeza Bleiweisa pl. Trsteniškega, ktero priredi „Narodna čitalnica“ v Cérknici dne 10. avgusta 1884 v prostorih gosp. Josipa Milavca. Program. 1. Slavnostni govor, gosp. Fr. Gerbiča. 2. Dürerer: Domovina, poje moški zbor. 3. Meyerbeer: Pesem pažetova iz opere „Hugenoti“, poje gospdč. L. Daneš-eva. 4. Denza: O, ko bi me ljubila, poje gospa M. Gerbič-eva. 5. Gall: Spomlad in ljubezen, tercet, pojó gospa E. Lavričeva, gospa M. Gerbičeva in gospdč. Daneševa. 6. Suppé: Opomnica, poje gosp. Gerbič. 7. Arditi: Marjetice, polka cantabile, poje gosp. Daneševa. 8. Verdi: Dvospev iz opere „Trovatore“, poje gospa E. Lavričeva in gosp. Fr. Gerbič. 9. Donizetti: Romanca iz opere „Lucrezia Borgia“, poje gospa M. Gerbičeva. 10. Donizetti: Cavatina iz opere „Linda di Chamounix“, poje Fr. Gerbič. 11. Nedvěd: Zvezna, poje moški zbor. 12. „Urlaubar“, komični prizor s petjem. Začetek ob 8. uri zvečer. Vstopnina od osebe 50 kr. Ker ima dohodek plemeniti namen, vabi k obilni vdeležbi vse čitalniške ude in vse narodnjake odbor.

(*Iz Begunj na Gorenjskem.*) 10. t. m., to je v nedeljo, priredi tukajšnja prostovoljna požarna bramba večerno veselico v gostilničnih prostorih gospé M. Sturm v Polčah, ktere čisti dohodek je namenjen omenjenemu dobrodelnemu društvu. K obilni vdeležbi vljudno vabi odbor.

(*Volilni shod*) dne 3. avgusta t. l. v Makolah se je pod predsedništvom č. g. župnika M. Lendovšeka sijajno vršil. Dr. Radaj poročal je o svojem delovanji v deželnem zboru in razlagal svoj program v $1^1/_2$ ure trajajočem govoru, ki je bil z veliko pohvalo od pazljivo poslušajočih volilcev sprejet. Dr. Radaj in baron Gödel z navdušenjem za kandidata sprejeta.

(*Makole*), 5. avgusta. Danes izvoljenih pri nas sedem odločnih narodnjakov z č. g. župnikom na čelu. Staro nemčursko gnjezdo, trg Makolski, razdjano — voljen je č. g. župnik z 18 proti 14 glasom. Naši vrli Jelovčani so nam zmago priborili — slava jim!

Trgovinska in obrtna zbornica.

(Dalje.)

Razredba obrtov za mesto Ljubljana, ktera se je za obrte vožjem pomenu po dogovoru z obrtnim društvom v Ljubljani sestavila:

I. Zadruga stavbenih obrtov. Barvomazniki in lakirniki 4, stavbena podjetnika 2, zidarski mojstri 3, dimnikarjev 5, skriljar 1, kamenoseki 4, steklarjev 9, izbinih malarjev 5, tesarskih mojstrov 5, vkup 38.

II. Zadruga izdelovalcev instrumentov. Urarjev 10, optika 2, izdelovalec glasovirjev 1, orgljar 1, vkup 14.

III. Zadruga zdelovalcev kovanega blaga. Puškar 1, pilar 1, pasarji 3, kleparjev 7, nožar 1, drugi kovači 5, ključavničarjev 14, kotlarji 3, zlatarji in srebrarji 4, zlatoklep 1, dolbca 2, brusarji 3, vkup 45.

IV. Zadruga pekov in mlinarjev. Pekov 37, medeničarji 3, slaščičarjev 13, mlinar 1, voščeničarja 2, vkup 56.

V. Zadruga mesarjev, vojeninarjev in milarjev. Mesarjev 17, vojeninarji 4, klavcev drobnice 73, milarja 2, vkup 96.

VI. Zadruga obrtov za zdelovanje obleke in lepotnin. Krojačev 40, zdelovalca cvetic 2, modistk in zdelovalk lepotnin 5, šivilja 1, vkup 48.

VII. Zadruga obrtov za zdelovanje lesenega blaga. Zdelovalec gumbov za manšete 1, mizarji 32, kolarjev 3, sodarjev 6, strugarja 2, pozlačevalec 1, stolar 1, bičar 1, podobarja 2, krtačarja 2, glavničarja 2, vkup 53.

VIII. Zadruga rokovičarjev, klobučarjev in krznarjev. Rokovičarjev 5, klobučarjev 8, krznarjev 5, dežnikarji in solnčnikarji 3, brivec suknja 1, barvarji 3, vkup 25.

IX. Zadruga usnjarjev, jarmenarjev, sedlarjev in tapetarjev. Usnjarji 3, vrvarji 3, jarmenarjev 5, zdelovalec cerkvenih paramentov 1, sedlarji 4, tapetarji 4, pozamentirar 1, vkup 21.

X. Zadruga lasopletov in brivcev. Lasopletov in brivcev 11.

XI. Zadruga čevljarjev. Čevljarjev 64.

XII. Zadruga poligrafnih in umetalnih obrtov. Tiskaren 5, fotografi 3, knjigovezov 11, vkup 19.

XIII. Zadruga prevažalnih obrtov. Zavod za pokopavanje mrličev 1, fijakarjev in najemnih voznikov 25, vkup 26.

XIV. Zadruga gostilniškega in točarskega obrta. Hôtelov, gostilnic 5, restavrantov 5, gostilničarjev, točarji vina in piva 160, prodajalcev jedil 9, kostanja 4, kavarnarjev 16, žganjarjev 20, zdelovalcev kisa in žganja 5, sode 2, vkup 226.

XV. Zadruga postreščekov.

(Dalje prih.)

Razne reči.

— Spominska plošča Palackemu. Na Riegrovo hišo v Palackovih ulicah v Pragi mislijo vzidati spominsko ploščo slavnemu českemu zgodovinarju in že delajo priprave. V tej hiši je namreč živel in umrl Palackijev oče.

— Nov način desinficiranja. Pariški prevratni list „Le Cri du Peuple“ prinaša ta-le nasvet, kterega naj se poslužijo revni prebivalci modernega Babilona. Koj ko nastane v Parizu kolera, naj zažgó svoja revna stanovanja in se po sili naselijo v palačah bogatinov. To bi bilo po mislih omenjenega lista najboljše in vspešnejše desinficiranje in najlepše praznovanje obletnice, kar se je vzela bastila. In francoska vlada kakošna mora biti, da dovoljuje tako rovarsko pisarenje!

— Ob Celjskem jezeru blizo Gostina je prav čudovito mesto. Celo leto niso imeli ne enega očitnega prestopnika postave, zato je ječa celo leto praznovala. Sklenili so zdaj vso policijo, ki obstoji v enem nočnem čuvaji, odstraniti. To se je zgodilo l. 1884.

Telegrami.

Šoštanj, 6. avgusta. Okraji Skale, Šoštanj, Topolšica, Sv. Florijan, Andraž so volili štirnajst volilcev, samih narodnjakov. Živili!

Praga, 5. avgusta. Zapovedništvo četrtega vojaškega kora v Jožefovem (Josefstadt) naznanilo je Kraljevograjskemu županu, da je Nj. Veličanstvo presvitli cesar dovolil, da se opusti trdnjava Kraljevograška in da se bode zidanje deloma podrlo. Kraljevi Gradec se ne bo nič več všteval med trdnjave. Natanjčneja določila pridejo pozneje.

Zadar, 5. avgusta, General Jovanovič, cesarski namestnik v Dalmaciji je v Karlovih Varih na Českem za smrt bolan.

Atene, 5. avgusta. Strašan požar divjá po kraljevem gradu. Ogenj je nastal pod streho in se pri močnem severu z nepopisljivo močjo po celem gradu razširja. Celo drugo nadstropje stoji v plamenu. Škoda je neprecenljiva. Gasilci in vojaki delajo, kar morejo. Štirje vojaki so kar do smrti ponesrečili, osem je pa ranjenih.

Paris, 5. avgusta. Brodovje admirala Couberta odjadralo je proti kitajskemu otoku Formoza, kterega se je z rudniki vred polastilo.

London, 5. avgusta. „Times“ poročajo, da je kitajska vlada ponudila Francozom $^1/_2$ milijona tajelov. Patenôtre je svoto zavrgel in obravnave pretrgal.

London, 5. avgusta. Angleška je dovolila za oproščenje Gordona z 174 proti 14 glasom 300.000 funtov = 3,000.000 goldinarjev. V Egipt poslali bodo ministra Werda z jako obširnimi pooblastili.

Tujci.

5. avgusta.

Pri *Maliči:* Aal, trgovec, iz Monakova. — Karl Truna, c. k. okr. tajnik, z družino, z Dunaja. — Edvard Weiler, lesni trg., z Dunaja. — Kraus, Freitag, Klein, Schulhof in Kloss, trg. potovalci, z Dunaja. — Adolf Tončič, zasebnik, iz Malinske. — Josip Donnert, trg. potovalec, iz Schönfelda. — pl. Schiwitzhofen, c. k. minist. sovetnik, iz Gradca. — Adolf Franc, c. k. nadsodn. sovetnik, iz Zadra. — Emerik pl. Nemeth, kr. minist. sovetnik, z Reke. — Vitez Fichtenau, vradnik, iz Trsta. — O Monti, vrádnik, iz Trsta. — Julij Mandler, zasebnik, iz Gorice. — Janez Mazgon, župnik, iz Mirne peči. Josip Zimmermann, c. k. kancelist, iz Vrhnike. — Ignacij Javornik, posestnik, iz Vrhnike.

Pri *Slonu:* J. Paradeiser, c. k. minist. uradnik, z Dunaja. — Franc Heller, doktor zdravilstva, z Dunaja. — Gelles, Ortony in Schmelz, trg. potovalci, z Dunaja. — Hans Spitra, vradnik, iz Gradca. — Adolf Zerkovitz, s soprogo, iz Trsta. — Avgust Vierthalter, c. k. profesor, z družino, iz Trsta. — Emil Steinhardt, asek. vradnik, iz Trsta. — Ettore Vianello, zasebnik, iz Trsta. — Janez Levec, posestnik, iz Dola.

Umrli so:

1. avgusta. Marija Kotar, železniškega sprevodnika žena, 37 let, Prečne ulice št. 5, jetika.

4. avgusta. Meta Brodnik, gostija, 80 let, Kravja dolina št. 8, oslabljenje v starosti. — Alfred Ullman, zasebnikov sin, 11 mes., Poljske ulice št. 16, driska. — Marija Bobnar, črkostavčeva hči, 10 mes., Vožarski pot št. 3, Bronchitis capillaris.

V bolnišnici:

2. avgusta. Herman Šemrov, kovačev sin, 6 let, bil je umirajoč prinesen, in se je po naključbi poškodoval.

3. avgusta. Jožef Lušina, delavec, 28 let, kron. katar v črevesu.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

6. avgusta.

Papirna renta po 100 gld.	81 gl.	05	kr.
Sreberna „ „ „ „	81 „	90	„
4% avstr. zlata renta, davka prosta	103 „	50	„
Papirna renta, davka prosta	96 „	20	„
Akcije avstr.-ogerske banke	863 „	—	„
Kreditne akcije	314 „	—	„
London	121 „	45	„
Srebro	— „	—	„
Ces. cekini	5 „	74	„
Francoski napoleond.	9 „	65	„
Nemške marke	59 „	45	„

Želodec

sme se pač gospodar in oskrbnik naših življenskih moči imonovati, ker le z njegovo pomočjo se zavžita jedila v tečnost spreminjajo.

Želodec je neutrudljiv in priden delavec, kteri se nikoli ne spočije in vedno le edino za ohranjenje našega zdravja skrbi.

Če pa ta nesebični pridni minister našega trupla le nekoli oboli, potem oslabijo takoj njegove moči, dobra njegova volja ne pomaga ničesar in ne more več svoje službe redno izvrševati in vsled tega trpimo le mi ljudje.

Koliko nevarnih bolezni ima svoj vzrok v slabem želodcu!!

Prva skrb vsacega človeka naj toraj bode, da varuje ta dragoceni organ svojega trupla pred vsakim napadom!

In kaj je boljše sredstvo zoper vsako želodčevo bolezen kakor

Piccolijeva želodečna esenca!

To esenco izdeluje lekarnar **Piccoli** v Ljubljani „pri angelu“. Dobre in koristne lastnosti te esence so predobro znane, toraj ni treba daljega opisovanja. V kratkem e toliko, da ta Piccoli-jeva esenca zmerom zoper vsako želodečno bolezen gotovo pomaga!

Gospodu **Gabrielu Piccoli-ju,**
lekarničarju v Ljubljani,

Z veseljem Vam poročam, da sem cvet za želodec, kojega Vi izdelujete, rabil z najboljšim vspehom pri težkem prebavljanji in zoper zlato žilo.

Trst dne 28. novembra 1883.

Dr. D. Agostini, praktični zdravnik in kirurg.

Cvet za želodec Ljubljanskega lekarničarja Piccoli-ja, kterega sem velikokrat zapisoval bolnikom, je jako dobro sredstvo v slučajih zaprtja in zlate žile.

Provzročuje hitro izpraznjenje brez bolečin in ne da bi dražil čreva.

Trst, meseca januvarja 1884.

Dr. Cambon, zdravnik za ženske in oči.

Cvet za želodec, izdelan po izvrstnem lekarničarju G. Piccoli-ju, je prav dobro sredstvo proti vsem boleznim v želodcu in trebuhu, ki imajo svoj izvir v pomanjšanji živnih moči, zaradi česar morem podpisani z najmirnejšo vestjo priporočati ta cvet.

Trst, meseca januvarja 1884.

Dr. vitez pl. Garacucchi,
zdravnik Lloydove družbe.

Veliko let že zdravim s čistili različne bolezni, najboljše sredstvo pa je Vaš cvet za želodec, ki ima prednost, da povzročuje mnogo izpraznjenj, ne da bi dražil čreva.

Trst, dne 1. oktobra 1883.

Dr. Pardo, praktičen zdravnik.

Naročila izvršujejo se s prvo pošto proti povzetju zneska, toda ne razpošilja se manj kakor 12 steklenic, ki z zavojem in voznim pismom stanejo 1 gl. 36 kr. Pri večjih naročilih primeren odpust. (3)

Tu navedena, kakor vsa druga zdravila so zmiraj svežna za dobiti v lekarni

G. Piccoli-ja
„Pri Angelu“
v Ljubljani,
na Dunajski cesti.

Izdajatelj in odgovorni vrednik *Jožef Jerič.*

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.